

Sygn. akt II UK 403/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Roman Kuczyński

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku P. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o rentę socjalną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 lipca 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 11 czerwca 2012 r.,

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2012 r., Sąd Apelacyjny oddalił apelację wnioskodawcy P. K. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 22 listopada 2011 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o rentę socjalną, którym oddalono odwołanie

wnioskodawcy od decyzji organu rentowego z dnia 10 września 22 stycznia 2009 r., odmawiającej przyznania prawa do renty socjalnej.

W ustalonym stanie faktycznym, wnioskodawca (ur. w dniu 1 lutego 1988 r.), z zawodu (wyuczonego) - pracownik pomocniczy obsługi hotelowej, uczeń w zawodzie technik bhp w okresie od dnia 31 marca 2006 r. do dnia 31 października 2008 r., miał ustalone prawo do renty socjalnej. W dniu 30 września 2008 r. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do świadczenia. Orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności z dnia 10 grudnia 2008 r. wydanym przez Powiatowy Zespół do spraw Orzekania o Niepełnosprawności wnioskodawca został zaliczony do znacznego stopnia niepełnosprawności w związku z porażeniem mózgowym okołoporodowym. Orzeczeniem z dnia 3 listopada 2008 r. Lekarz Orzecznik ZUS nie znalazł podstaw do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy. Komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 8 stycznia 2009 r. podtrzymała stanowisko Lekarza Orzecznika ZUS. W dniu 5 maja 2009 r. ubezpieczony został poddany badaniom sądowo - lekarskim przeprowadzonym przez biegłych sądowych lekarzy: psychiatrę, neurologa, psychologa i okulistę. W wyniku badań wnioskodawca został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy do dnia 30 czerwca 2011 r. z przyczyn neurologicznych. Zdaniem biegłego lekarza neurologa u wnioskodawcy utrzymują się niedowład i występują tzw. napady duże mimo stałego przyjmowania leków, w związku z czym nauka może odbywać się w warunkach specjalnych. Zdaniem biegłego psychiatry stwierdzone u wnioskodawcy upośledzenie umysłowe stopnia lekkiego nie powoduje całkowitej niezdolności do pracy. Podobnie w ocenie biegłego okulisty wnioskodawca jest zdolny do pracy z przeciwwskazaniem do wykonywania prac wymagających obuocznego widzenia, przy maszynach w ruchu, prac wymagających dobrego widzenia, widzenia z bliska oraz w złym oświetleniu. Pozwany organ rentowy wniósł zastrzeżenia do przedstawionych opinii, podnosząc między innymi, że wnioskodawca zaadaptował się do niepełnosprawności. Biegły neurolog podtrzymał wydaną w sprawie opinię, ustosunkowując się do zastrzeżeń organu rentowego akcentując brak możliwości samodzielnego dojeżdżania do internatu i brak poprawy stanu zdrowia. W dniu 1 lutego 2010 r. wnioskodawcę poddano badaniom sądowo - lekarskim przeprowadzonym przez biegłego sądowego lekarza neurologa, według którego opinii wnioskodawca nie jest

całkowicie niezdolny do pracy w wyuczonym zawodzie. W opinii uzupełniającej biegła wyjaśniła, że opis przebiegu napadów nie odpowiada rozpoznaniu napadów padaczkowych maksymalnych, a także częściowych wtórnie uogólniających, a wystąpienie napadu jest przewidywane przez ubezpieczonego, co pozwala na zabezpieczenie się przed ewentualnymi obrażeniami ciała. Zapisy EEG z lat 2003 - 2004 są prawidłowe. W roku 2004 po obserwacji w Klinice Neurologii AMG wykluczono rozpoznanie padaczki, zmiany zanikowe w mózgu są niewielkie, typowe dla zmian encefalopatycznych wrodzonych i okołoporodowych, niedowład połowiczny lewostronny jest niewielki, nie upośledza w stopniu istotnym sprawności manualnej kończyny górnej u osoby praworęcznej, a także chodu. Upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim pozwala na zdobycie zawodu, który wobec niedużego niedowładu połowicznego lewostronnego umożliwi podjęcie zatrudnienia. W ocenie biegłej, wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy ze względu na schorzenia neurologiczne. Biegły sądowy lekarz okulista podtrzymała stanowisko wyrażone w opinii. Obniżenie ostrości wzroku oraz pola widzenia nie kwalifikuje wnioskodawcy do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy. Ubezpieczony może pracować w wyuczonym zawodzie pomocnika obsługi hotelowej. Na rozprawie w dniu 12 października 2010 r. biegła okulistka wyjaśniła, że ubezpieczony ma uszkodzone nerwy wzrokowe, ale nie jest to uszkodzenie całkowite. W jej ocenie przedłożone badanie potencjałów wzrokowych nie wykazało dużego stopnia uszkodzenia i nie powodowało znacznego ograniczenia pola widzenia. Ostrość wzroku w korekcji i pole widzenia wnioskodawcy nie kwalifikuje go do całkowitej niezdolności do pracy. W dniu 26 kwietnia 2011 r. wnioskodawca został poddany kolejnym badaniom przeprowadzonym przez biegłego sądowego lekarza neurologa i nie został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy. Biegła podzieliła opinię biegłego psychiatry z dnia 5 maja 2009 r. oraz opinie biegłego neurologa z dnia 1 lutego 2010 r., nie stwierdzając przeciwwskazań do pracy na stanowisku pomocnika hotelowego i wskazała, że w aktualnym badaniu psychologicznym wnioskodawca uzyskał iloraz inteligencji IQ-69 w skali pełnej i IQ-82, a w skali bezsłownej IQ-55. Biegła neurolog w opinii uzupełniającej podtrzymała wydaną w sprawie opinię. Wyjaśniła, że wnioskodawca jako pracownik pomocy obsługi hotelowej może wykonywać

większość obowiązków. Do opinii powołanego biegłego neurologa zastrzeżeń w terminie nie złożyła żadna ze stron.

Wobec powyższego wyrokiem z dnia 6 września 2011 r. Sąd Okręgowy w T. oddalił odwołanie wnioskodawcy. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (Dz. U. Nr 135, poz. 1268 ze zm.), renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej, całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało: przed ukończeniem 18 roku życia, w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25 roku życia, w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. Osobie, która spełnia powyższe warunki przysługuje: renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała, bądź renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa (art. 4 ust. 2 ustawy). Jak wynika z treści art. 15 ustawy o rencie socjalnej, w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednio m.in. art. 12-14 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Z kolei w myśl art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przez niezdolną do pracy należy rozumieć osobę, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym w świetle ust. 2 cytowanego przepisu, całkowicie niezdolna do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 cyt. ustawy). Sąd Okręgowy wskazał, że dokonując oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej, bierze się pod uwagę przesłanki wynikające z treści § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. Nr 273, poz. 2711 ze zm.), czyli charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu

oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy. Treść powołanych przepisów obliguje do tego, aby niezdolność do pracy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej stanów chorobowych, wieku, kwalifikacji. W celu ustalenia istnienia u ubezpieczonego całkowitej niezdolności do pracy i daty jej powstania, Sąd pierwszej instancji dopuścił i przeprowadził trzy dowody z opinii biegłych sądowych. W ocenie Sądu Okręgowego biegli, mając na uwadze stopień zaawansowania schorzeń wnioskodawcy uznali, że będąc osobą jedynie częściowo niezdolną do pracy, może wykonywać mało odpowiedzialną pracę umysłową, bądź lekką pracę fizyczną. Osoby z padaczką pracują na wielu stanowiskach pracy z zachowaniem zasad bezpieczeństwa dla tej choroby, tym bardziej że w przypadku wnioskodawcy jest on w stanie przewidywać kiedy nastąpi atak. Mimo ociążałości umysłowej wnioskodawca skończył szkołę średnią i zdobył zawód. Sąd podkreślił, że renta socjalna stanowi rodzaj pomocy finansowej państwa dla osób, które w młodym wieku doznały naruszenia sprawności organizmu, a skutkiem tego naruszenia jest całkowita niezdolność do pracy. Świadczenie to stanowić ma formę rekompensaty za zmniejszenie szansy takich osób na aktywność zawodową, a co za tym idzie - na samodzielne zarobkowanie. Ma zatem charakter świadczenia zabezpieczającego. W odniesieniu do wnioskodawcy cel renty socjalnej orzeczonej w okresie od dnia 31 marca 2006 r. do dnia 31 października 2008 r. został osiągnięty - ubezpieczony zdobył zawód i może rozpocząć pracę zawodową. Sąd Okręgowy nie podzielił opinii biegłego lekarza neurologa S. S. z dnia 5 maja 2009 r., w której wnioskodawca został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy z przyczyn neurologicznych. W ocenie biegłego niedowład oraz napady tzw. duże powodowały całkowitą niezdolność. Ocena tych symptomów pozostaje w sprzeczności z pozostałymi wydanymi w tej sprawie opiniami, z których niewątpliwie wynika, że niedowłady są nieduże, natomiast napady padaczki są przez ubezpieczonego przewidywane i występują rzadko. Stanowisko biegłego neurologa co do faktu istnienia całkowitej niezdolności do pracy u wnioskodawcy nie zostało podzielone w opiniach z dnia 8 lutego 2005 r. i 29 kwietnia 2005 r. i Sąd pierwszej instancji uznał je za odosobnione, przyjmując że wnioskodawca nie

spełnił przesłanek do przyznania prawa do renty socjalnej – brak całkowitej niezdolności do pracy.

W zaskarżonym skargą kasacyjną wyroku, Sąd Apelacyjny orzekł, że Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy i zgodny z przepisami prawa ocenił zgromadzony materiał dowodowy. Opinie sporządzone przez biegłych specjalistów z zakresu psychiatrii i psychologii z dnia 5 maja 2009 r., biegłego okulisty z dnia 17 lipca 2009 r., biegłego neurologa z dnia 1 lutego 2010 r. oraz biegłego neurologa z dnia 26 kwietnia 2011 r. wraz z opiniami uzupełniającymi zawierają dokładny opis przeprowadzonych przez lekarzy badań oraz szczegółowe uzasadnienie wniosków końcowych. Wszyscy wymienieni wyżej biegli, w oparciu o przeprowadzone badania oraz przedłożoną przez wnioskodawcę dokumentację jednoznacznie uznali, że jest on zdolny do pracy w wyuczonym zawodzie, z zastrzeżeniem jedynie pewnych przeciwwskazań związanych z pracą na wysokościach. Podkreślić także trzeba, że po wniesieniu przez wnioskodawcę zastrzeżeń do opinii, biegli w opiniach uzupełniających podtrzymali swoje stanowiska, odnosząc się należycie do zarzutów ubezpieczonego. Odmienne od zaprezentowanych wnioski przedstawił jedynie biegły neurolog w opinii z dnia 5 maja 2009 r., uznając wnioskodawcę za niezdolnego do pracy do dnia 30 czerwca 2011 r., jako przyczynę tego podając utrzymujące się niedowłady oraz częste napady padaczki. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji, rozstrzygając w niniejszej sprawie, trafnie nie oparł się na powyższej opinii. Wobec jej zakwestionowania przez stronę pozwaną, Sąd dopuścił bowiem dowód z opinii dwóch innych biegłych neurologów, którzy nie stwierdzili podstaw do uznania wnioskodawcy za niezdolnego do pracy. W ocenie Sądu drugiej instancji opinie biegłych neurologów z dnia 1 lutego 2010 r. oraz 26 kwietnia 2011 r. odpowiadają wymogom stawianym przez art. 285 § 1 k.p.c. Nadto, biegli ci odnieśli się do opinii biegłego neurologa z dnia 5 maja 2009 r., wyjaśniając, dlaczego nie podzielają zaprezentowanych w niej wniosków. Argumentów przedstawionych przez biegłych nie można przy tym uznać jedynie za polemikę z opinią, jako że są one rzeczowe, logiczne i należycie umotywowane. Uzasadniając swoją ocenę zdolności ubezpieczonego do pracy, biegli odwoływali się przy tym nie tylko do uwarunkowań medycznych, ale także kwalifikacji zawodowych i dotychczasowych możliwości rozwojowych badanego. Odnosząc się

do zarzutu wnioskodawcy, dotyczącego nieuwzględnienia przez Sąd pierwszej instancji orzeczenia o znacznym stopniu niepełnosprawności, Sąd Apelacyjny wskazał, że o ile w poprzednim stanie prawnym orzeczenie o stopniu niepełnosprawności stanowiło przesłankę do przyznania prawa do renty socjalnej, to w obecnym stanie prawnym orzeczona w stosunku do ubezpieczonego niepełnosprawność nie stanowi przesłanki przyznania tego świadczenia. Nowa ustawa o rencie socjalnej wprowadziła bowiem kryterium niezdolności do pracy jako jeden z warunków nabycia prawa do omawianego świadczenia. Wobec powyższego, obecnie to całkowita niezdolność do pracy a nie orzeczenie o niepełnosprawności stanowi przesłankę, od której uzależnione jest nabycie prawa do renty socjalnej.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik wnioskodawcy i zarzucając naruszenie prawa materialnego – art. 4 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej poprzez jego niezastosowanie i nieprzyznanie renty socjalnej w sytuacji, gdy wnioskodawca całkowicie utracił zdolność do wykonywania pracy zarobkowej, oraz art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez przyjęcie, że wnioskodawca „nie jest całkowicie niezdolny do pracy - w sytuacji, gdy wymaga on opieki osób innych poza domem w związku ze znacznym ograniczeniem pola widzenia, nie jest w stanie sam przemieszczać się środkami komunikacji publicznej, występują napady, jest męczliwy psychicznie, ma zwolniony tok myślenia, zaburzoną koncentrację uwagi, upośledzone funkcje pamięci świeżej, nie potrafi kontrolować emocji, nadpobudliwy, wskutek czego w rzeczywistości nie może podjąć pracy”, oraz przepisów postępowania - art. 227 k.p.c. związku z art. 380 k.p.c. przez niewyjaśnienie wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności oraz przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, niezastosowanie art. 285 § 2 k.p.c., art. 286 k.p.c. w związku z art. 290 § 1 k.p.c. poprzez „niedopuszczenie z urzędu dowodu z opinii łącznej sporządzonej wspólnie przez biegłych z uwagi na istniejące istotne rozbieżności w opiniach biegłych z zakresu psychiatrii, psychologii i neurologii, a także okulisty i tym samym wykluczenia rozbieżności w tychże opiniach”, oraz art. 233 § 1 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego

wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej i jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, jeżeli skarga nie zawiera zarzutu naruszenia przepisów postępowania lub gdy zarzut taki okaże się niezasadny.

Wstępnie – z uwagi na zarzuty skargi - trzeba przypomnieć, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Rozpoznając skargę, Sąd Najwyższy nie jest uprawniony ani do badania prawidłowości ustaleń faktycznych, ani do oceny dowodów, dokonanych przez sąd drugiej instancji. Sąd Najwyższy jako „sąd prawa”, rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia w postaci skargi kasacyjnej, jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Związanie to wyklucza nie tylko przeprowadzenie w jakimkolwiek zakresie dowodów, lecz także badanie, czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny. Z tego punktu widzenia każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem kontestowania błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c. jest *a limine* niedopuszczalny. Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny nie zajmuje się oceną materiału dowodowego, nie ma również kompetencji do dokonywania kontroli prawidłowości oceny dowodów dokonanej przez sąd drugiej instancji według kryteriów opisanych w art. 233 § 1 k.p.c. W razie postawienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym, Sąd Najwyższy nie dokonuje jednak ponownej analizy wiarygodności i mocy zgromadzonych dowodów, lecz sprawdza prawidłowość wykorzystania przez sąd orzekający uprawnień przewidzianych w omawianym przepisie – tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 września 2005 r., II PK 28/05 (niepublikowany). Mając powyższe na uwadze za niezasadny należy uznać zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Podobnie jako niezasadny należy ocenić zarzut naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. niezastosowania art. 285 § 2 k.p.c., art. 286 k.p.c. w związku z art. 290 § 1 k.p.c. poprzez „niedopuszczenie z urzędu dowodu z opinii łącznej sporządzonej wspólnie przez biegłych z uwagi na istniejące istotne rozbieżności w opiniach biegłych z zakresu psychiatrii, psychologii i neurologa, a także okulisty i tym samym wykluczenia rozbieżności w tychże opiniach”. W ocenie Sądu Najwyższego, podzielając w tym względzie stanowisko Sądu drugiej instancji, były podstawy do przyjęcia, że opinie sporządzone przez biegłych specjalistów z zakresu psychiatrii i psychologii z dnia 5 maja 2009 r., biegłego okulisty z dnia 17 lipca 2009 r., biegłego neurologa z dnia 1 lutego 2010 r. oraz biegłego neurologa z dnia 26 kwietnia 2011 r. wraz z opiniami uzupełniającymi jako zawierające dokładny opis przeprowadzonych przez lekarzy badań oraz szczegółowe uzasadnienie wniosków końcowych, nie nasuwały wątpliwości, uzasadniających dopuszczenie dalszych dowodów na te okoliczności. Wszyscy wymienieni biegli, w oparciu o przeprowadzone badania oraz przedłożoną przez ubezpieczonego dokumentację jednoznacznie uznali, że jest on zdolny do pracy w wyuczonym zawodzie, z zastrzeżeniem przeciwwskazań związanych z pracą na wysokościach. Po wniesieniu przez wnioskodawcę zastrzeżeń do opinii, biegli w opiniach uzupełniających podtrzymali swoje stanowiska, odnosząc się należycie do zarzutów ubezpieczonego oraz rozwiewając wszelkie ewentualne wątpliwości. Należy przy tym podkreślić, że odmienne od zaprezentowanych wnioski przedstawił jedynie biegły neurolog w opinii z dnia 5 maja 2009 r., nie podzielonej w opiniach dwóch innych biegłych neurologów, z której dowód Sąd dopuścił, którzy nie stwierdzili podstaw do uznania wnioskodawcy za niezdolnego do pracy. Uzasadniając swoją ocenę zdolności ubezpieczonego do pracy, biegli odwoływali się przy tym nie tylko do uwarunkowań medycznych, ale także kwalifikacji zawodowych i dotychczasowych możliwości rozwojowych badanego. Tym samym zarzut niezastosowania art. 285 § 2 k.p.c., art. 286 k.p.c. w związku z art. 290 § 1 k.p.c. należało uznać za niezasadny. Także jako zmierzający jedynie do zakwestionowania poczynionych ustaleń faktycznych, należy ocenić zarzut naruszenia zaskarżonym wyrokiem art. 227 w związku z art. 380 k.p.c.

Tym samym, biorąc pod uwagę nieuwzględnienie żadnego z zarzutów naruszenia przepisów postępowania z zawartych w skardze kasacyjnej, należy stwierdzić związanie Sądu Najwyższego poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi, zgodnie z którymi wnioskodawca nie został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się zgodnie, że przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy (aktualnie art. 12 ust. 2 i art. 13 ust. 4 ustawy emerytalnej) odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok z dnia 8 grudnia 2000 r., II UKN 134/00, OSNAPiUS 2000, nr 15, poz. 369), jednakże legitymowanie się orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności (art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, jednolity tekst: Dz. U. z 2008 r. Nr 14, poz. 92 ze zm.) nie jest równoznaczne ze spełnieniem przesłanki całkowitej niezdolności do pracy, o której mowa w art. 4 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. Nr 135, poz. 1268 ze zm.; por. wyrok z dnia 11 marca 2008 r., I UK 286/07, OSNP 2009 nr 13-14, poz. 178), ani z pojęciem „niezdolności do pracy” z art. 12 ust. 2 ustawy emerytalnej, dlatego też brak całkowitej niezdolności do pracy w rozumieniu tego ostatniego przepisu uniemożliwia przyznanie prawa do renty socjalnej uzależnionego - po myśli art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej - właśnie od stwierdzenia takiej niezdolności (tak w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2008 r., I UK 264/07, Monitor Prawa Pracy 2008, nr 10, s. 548).

Tym się kierując, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, stosownie do art. 398¹⁴ k.p.c.